

ζον· οὔτε φίλος κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, οὔτε οἰκεῖος ἐφαίνετο πρὸς ὑποδοχὴν μου.

Κατακλιθεὶς ἐν τῷ μεγάλῳ Ξενῶνι τῆς Ἀνατολῆς, ἠγέρθη μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου. Ἐλθόντος τότε θεῖου μου τινὸς πρὸς ἐπίσκεψίν μου, μετ' οὐ πολὺ ἐπορεύθη εἰς τὸ τελωνεῖον. Θεώμενος τὰς εὐθυγράμμους ὁδοὺς τῆς Χώρας (πρωτευούσης), ἔκρινον αὐτὰς πλατείας ἀναλόγως πρὸς τὰς τῆς Σμύρνης. Ἡ στρώσις αὐτῶν εἶνε χάλικες, οὓς τορνεύει τὸ ἀκάματον κύμα, αἱ δ' ἀποστάσεις τῆς μιᾶς ἀπὸ τῆς ἄλλης ὁδοῦ εἶνε κανονικαί· ἐν τῇ ἀγορᾷ τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων συμπυκνοῦνται περὶ τὰ ἐδώδια, πολλοὶ δὲ καὶ συχαὶ εἶνε αἱ τῶν πωλητῶν φωναί. Πέραν τῆς ἀγορᾶς πρὸς βορρᾶν τῆς πόλεως ἀπλωταὶ μεγίστη πλατεῖα, ὑπερτεροῦσα σχεδὸν καὶ τῆς ἐν Δολμᾶ-Βαξέ (K) πόλεως. Ἐν δεξιᾷ τῆς πλατείας, παρὰ τὴν θάλασσαν, κεῖται τὸ φρουρίον, ὑπὸ πύργων τινῶν περιβαλλόμενον καὶ ἐν γένει ἔχων τὴν θέαν τοῦ ἐν Τενέδῳ. Πρὸς βορρᾶν τοῦ φρουρίου ὑπάρχει ἀβαθὴς τάφος, τὸ δὲ ὄλον περιβάλλει χθαμαλὸν τι περιτείχισμα. Ἀπέναντι τοῦ φρουρίου, ἐν τῇ ἐτέρᾳ τῆς πλατείας ἁκρᾷ, κεῖται τὸ διοικητήριον, συνήθους ἀρχιτεκτονικῆς καὶ ὀψews. Ἡ λιθοκτιστος προκυμαῖα τοῦ λιμένος εἶνε καλὴ τὴν θέαν, δυναμένη νὰ περιλάβῃ μεγάλων πλοίων φορτώματα.

Περὶ μεσημβρίαν γευματίσας καὶ γνωρισθεὶς τῷ κ. Ν. Ψ., μαθητῇ τοῦ Γυμνασίου καὶ χρηστῷ συγγενεῖ μου, κατέτριψά τινας ὥρας μετ' αὐτοῦ καὶ εἶτα, ἐπιβάς ὑποζυγίου, ἠψάμην τῆς εἰς Καλημασίαν ἀγούσης, συνοδεύοντος καὶ τινος ψάλτου Καλημασιώτου καὶ ἐτέρου τινὸς πρεσβύτου, ἐκ τοῦ αὐτοῦ χωρίου. Ἐκ τῆς πρωτευούσης ἐξήλθομεν διὰ νεοτεύκτου τινὸς ὁδοῦ, εὐρείας καὶ εὐθυγράμμου, ἐνούσης τὴν πρωτεύουσαν μετὰ τοῦ Κάμπου. Ἡ πορεία αὕτη ἦτο λίαν τερπνὴ· ὅτε μὲν ἐσκιαζόμεθα ὑπὸ πλῆθους ὑψικαρήνων δένδρων, ἀφ' ὧν ἠκούετο εὐθυμος ὁ λιγυρὸς τέττιξ, ὅτε δ' ὑπὸ τῶν ὑψηλῶν τοίχων τῶν κήπων καὶ οἰκιῶν τοῦ Κάμπου. Τὴν μὲν ὄψιν ἔθελγον ἢ ἐν τοῖς κήποις ἐκείνης ἐνιαχοῦ, διὰ τῶν θυρῶν, φαινομένη παχεῖα σκιά, τὴν δὲ ὁσφρησιν ἤδυνεν ἢ τῶν ἐσπεροειδῶν δένδρων εὐοσμία. Ἐλέγετό μοι δὲ ὅτι κατὰ Μάρτιον αἱ ὁσμαι καὶ τὰ ἄνθη ἐν ἐκείνοις τοῖς κήποις εἶνε θαυμασιώτερα...

Ἡ κοίτη τοῦ αὐτόθι ἐκτεινομένου χειμάρρου Κοκκαλᾶ εἶνε πλατυτάτη, ἐν ᾗ δὲ δι' αὐτῆς ἐβαίνομεν ἠκούοντο ἄπειρα τερετίσματα τεττίγων, ἡδίστων εἰς τὴν ἀκοήν. Ἀφικόμενοι εἰς Νεοχώριον διέβημεν καὶ αὐτό, ἀπὸ δὲ τῆς κώμης ταύτης μέχρι Καλημασίας διήλθομεν ὥς τὰ πολλὰ πετρώδεις καὶ στενὰς ὁδοὺς, ἀνάντεις καὶ κατάντεις. Ἀλλὰ τοὺς ὀφθαλμούς μου ἔτερπον ἐλαῖαι τε καὶ ἀμυγδαλαί, καίτοι ἡ λευκὴ τιτανώδης γῆ ἐνίστε ἀνέδιδε πολὺν κονιορτόν. Ἐν τῷ ἡφαιστειογενεῖ ἐκείνῳ ἐδάφει ἐνιαχοῦ μόνον ἀπαντᾷ καὶ ἡ ὑπερυθμός καὶ μέλαινα γῆ.

Ἀφικόμενοι εἰς ἄκραν λόφου διὰ μιᾶς εἶδομεν τὴν Καλημασίαν, γραφικὴν τὴν θέαν ἔχουσαν. Ἐν μέσῳ ὑπερέκειτο ὁ ὑψηλὸς ἐνετικὸς ἢ γενουηνσιακὸς πύργος, τετράγωνος τὸ σχῆμα, εὐάρεστον συναποτελῶν θέαμα μετὰ τοῦ ὅλου λιθοκτίστου

χωρίου. Πρὸς βορρᾶν καὶ δυσμὰς ἐφάνη μονὴ τις γυναικῶν, ἐν μέσῳ δένδρων καλὴν θέσιν κατέχουσα, πρὸς νότον δὲ καὶ ἀνατολὰς μύλος, ἀναπαύων τὰς ἑαυτοῦ πτέρυγας ἐν ἡμέρᾳ κυριακῇ. Πρὸ τοῦ μύλου τούτου διαβάντες, διὰ στενωποῦ τινος εἰσῆλθομεν εἰς τὴν Καλημασίαν. Κατ' ἀρχὰς εἶδομεν ὁμάδας ἀνθρώπων, ἀναπαυομένων ἐν τῷ παρακειμένῳ καφεπωλείῳ· οἱ πλεῖστοι μὲ ἔχαιρέτισαν, ἀγῶ ἀντεχαιρέτισα αὐτούς. Ὅτε διέβημεν τὸ Λεμβάδιον, ἐδειξάν μοι τοῦ πρὸς μητρὸς πάππου μου τὸν οἶκον, ὑψηλὸν μὲν καὶ λιθοκτιστον, κατὰ τὸ ἡμισυ δὲ κατηρειπωμένον. Ἡ θέα αὐτοῦ βαθέως με συνεκίνησε, καίτοι εὐθύμως καὶ φαιδρῶς ἐφώνει ὁ δεῖξας μοι αὐτόν. Πρὸ ἐξήκοντα ἐτῶν ἐκεῖ ἐγεννήθη ὁ πατήρ τῆς μητρὸς μου, νῦν δὲ οὐδὲ ζῶσα ψυχὴ ὑπῆρχεν ἐν αὐτῷ, καταλειφθέντι μετὰ τὰς πρώτας τῆς Χίου συμφορὰς...

Ἐκ τοῦ Λεμβάδιου, ὅπερ εἶνε ἡ μόνη τοῦ χωρίου πλατεῖα, τὸ σχῆμα τετράπλευρος, ἐν μέσῳ δένδρον ἔχουσα καὶ ὑπ' αὐτὸ εὐρύστομον φρέαρ, μέχρι τῆς οἰκίας, εἰς ἣν ἐπορεύομεν καὶ ἐν ἣ κατέλυσα, διήλθον λιθόστροτον ἀνήφορον, καθάριον καὶ θολοσκεπὴ πολλαχού· τὸ σχῆμα τῆς ὅλης ἐκείνης ὁδοῦ εἶνε γραμμὴ τεθλασμένη, στενὴ καὶ ἐκατέρωθεν περιβαλλομένη ὑφ' ὑψηλῶν λιθοκτίκτων οἰκῶν.

ΓΛΩΣΣΙΚΑΙ ΠΑΡΑΚΡΟΥΣΕΙΣ

ΥΠΟ

Ι. ΙΣΙΔΩΡΙΔΟΥ ΣΚΥΛΙΣΣΗ

Ἀτμόπλοιοι.

Πλοῖον δηλαδὴ κατεσκευασμένον ἐξ ἀτμοῦ, ἐνῷ ἀτμόπλοιοι οὐ θέλομεν νὰ σημαίνῃ πλοῖον ἀτμήλατον.

Ἀτμόπλοιοι οὐ λοιπὸν εἶνε πρᾶγμα φαντασιῶδες, ὄνειρῶδες, νεφελῶδες, καὶ τὸ ὁποῖον ἐλπὶς εἶνε νὰ ἐφευρεθῇ ὅταν ἀνακαλύψωμεν καὶ τὴν νεφελοκοκκυγίαν. Ἀτμόπλοιοι ὅταν ὁμῶς λέγωμεν, τοῦτο μάλιστα σημαίνει σκάφος πλέον διὰ τοῦ ἀτμοῦ.

Ἀφηρημένος.

Ἰδοὺ οἱ ἐπιβάται τῶν μελλόντων ἀτμόπλοιων, οἱ «ἀρπαγησόμενοι ἐν νεφέλαις καὶ οὕτω πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἐσόμενοι» οἱ ἀφηρημένοι.

Ἀφαιρῶ τί σημαίνει; παίρνω, σηκώνω τι ἀπὸ τινος τόπου ἢ ἀπὸ τινος ὁμάδος. — Πολὺ καλὰ. Ἀλλὰ προκειμένου λόγου περὶ τοῦ νοός, ὁρθὸν εἶνε τὸ νὰ λέγῃ τις ὅτι ἦλθεν εἰς ἀπόνοιαν, εἰς παραφροσύνην, θέλων νὰ εἴπῃ ὅτι πρὸς στιγμὴν μετεωρίσθη ὁ νοῦς του;

Τὴν ἀφαίρεσιν οἱ Γάλλοι (διότι ἐξ αὐτῶν ἐλήφθη τὸ «εἰμαι ἀφηρημένος») ὀνομάζουν abstraction· τὴν δὲ distraction, ἥτοι τὸν περισπασμόν τοῦ πνεύματος, οἱ ἀρχαῖοι ἔλ-

λῆνες ὠνόμαζον μετεωρίαν, ἣν ὁ Alexandre ἐξηγεῖ πράγματι distraction, oubli inconcevable, καὶ οὐδὲν ἄλλο. Ἄρα καὶ ὁ distrait μετέωρος, καθὼς ὁ αὐτὸς λεξικογράφος ἐρμηνεύει τὴν λέξιν ταύτην πρὸς τοὺς τᾶλλους του, λέγων ὅτι (πρὸς ταῖς ἄλλαις σημασίαις) ἔχει καὶ τὴν τοῦ distrait, hébété

Τὸ γελοιωδέστερον εἶνε, ὅτι ἐκ τοῦ ἀφηρημένος ἐπλάσθη σήμερον ἐν Ἀθήναις καὶ λέξις ἀφηρημενάδα (ἴσον τοῦ μετεωρία) οἰονεῖ ἐκ τοῦ ὠργισμένος ὠργισμενάδα, πεινασμένος πεινασμενάδα, καὶ οὕτω πάγει λέγοντας.

ΠΕΡΙ ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΤΟΣ.

Ἐξ ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς, πᾶν μέσον ὅπερ μακρόβιον ἐν ὑγείᾳ τὸν ἄνθρωπον ἠδύνατο νὰ καταστήσῃ, τοῦτο ἐκθύμως διηρευνᾶτο. Διότι ὁ ἄνθρωπος ἐκ φύσεως καὶ ἐν βαθεῖ γήρατι ὦν, τὸ ζῆν ποθεῖ, ἐκτός ἂν περὶ τῆς ματαιότητος τοῦ βίου φιλοσοφῇ.

Πολλοὶ πλεῖστα ὅσα περὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἔγραψαν, ἀλλὰ δυστυχῶς εἰς οὐδὲν ὀριστικὸν κατέληξαν ἀποτέλεσμα, διότι τὸ πολὺτιμον τῆς μακροβιότητος φάρμακον εἰς ἄλλων χεῖρας κρατεῖται. Τὰ ἔτη τῆς ζωῆς εἰσιν ἄοριστα.

Ὁ Γασπάρ ὅμως ἐρευνήσας τὴν ἐπὶ τῆς διαρκείας τοῦ βίου ἐπιρροὴν τῶν ἐπιτηδευμάτων, ὡς ὅριον λαβὼν τὸ 70ον ἔτος τῆς ἡλικίας, ἐπορίσθη, ὅτι ἡ διάρκεια τοῦ βίου ἐστὶ παρὰ μὲν τοῖς

Κληρικοῖς	ἔτη 43
Γεωργοῖς	» 40
Ἀνωτέροις ὑπαλλήλοις	» 35
Ἐμπόροις	» 35
Στρατιωτικοῖς	» 32
Δικηγόροις	» 29
Καλλιτέχναις	» 28
Καθηγηταῖς	» 27
Ἰατροῖς	» 24

Οἱ ἄνδρες δὲ εἰσι μᾶλλον τῶν γυναικῶν μακρόβιοι.

Ἐξ Ἀμφίσης.

A. MANTZABINOS.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Γερμανὸς τις ὠνόματι Χριστιανὸς Πιέρριος ἐδημοσίευσεν θρησκευτικὸν τι ποίημα ἐπιγραφόμενον Gristus Crucifixus (ὁ ἐσταυρωμένος Χριστὸς) περιέχον χιλίους περίπου στίχους, ἀπασαι δὲ αἱ λέξεις αὐτοῦ ἤρχοντο ἐκ τοῦ c οἶον

Currite castalides, Cristus commitante,
Concelebiatura cunctorum carmine certum.
Confugium conlapsorum concurrите cantus.

Γυνή τις ἐννενηκοντοῦτις ἔλεγεν εἰς τὸν Φοντενέλ ὅστις ἦτο 95 ἐτῶν «Ὁ θάνατος βεβαίως μᾶς ἐλησμόνησε». Σοῦτ! τῇ ἀπήντησεν ὁ Φοντενέλ θέτων τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων.

Ὁ Βοατοῦρ εἶπεν εὐλόγως: «Τὸ κάλλος εἶνε συστατικὴ ἐπιστολή τὴν ὁποῖαν ἡ φύσις δίδει εἰς τοὺς εὐνοουμένους αὐτῆς».

Ἡρώτησαν τὸν Πῶπ τίνι τρόπῳ ἀπέκτησε τοσοῦτους φίλους; ἀπεκρίνατο «Διὰ τῶν ἐξῆς δύο ἀξιομάτων: Τὸ πᾶν εἶνε θανατόν. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν δίκαιον».

Ἐνῷ δύο ἐπαιζον τὸ πικιέτο ὁ εἰς παρετήρησε τῷ ἐτέρῳ ὅτι ἐσφαλμένως ἔγραψε 55 ἀντὶ 45. «Μὲ συγχωρεῖτε τῷ ἀπήντησεν οὗτος, ἡπατώμην. Τούναντίον, τῷ ἀντεπαρετήρησεν ὁ ἕτερος, δὲν εἴσθε ὑμεῖς οὔτινες ἡπατᾶσθε».

Διάδικός τις παρουσιάζεται παρὰ τινι περιφήμῳ δικηγόρῳ καὶ παρακαλεῖ αὐτὸν νὰναλάβῃ τὴν ὑπόθεσίν του. «Ἡ ὑπόθεσίς σας εἶνε λαμπρά, τῷ ἀπήντησεν ὁ δικηγόρος, ἀλλὰ λυπούμαι διότι ἤλθατε ἄργά: σήμερον τὴν πρωίαν ἀνέλαβον νὰ ὑπερασπίσω τὸν ἀντίδικόν σας». Ἀλλ' ἀφοῦ ἔχω δίκαιον, τότε ἐκεῖνος ἔχει ἄδικον, εἶπεν ὁ διάδικος. «Τοῦτο θὰ τὸ ἴδωμεν εἰς τὸ δικαστήριον», ἀπήντησεν ὁ δικηγόρος.»

Ἡ Κυρία de Lerigné ἔλεγε περὶ τῶν τὰ δευτερόλεπτα δεικνόντων ὥρολογίων, ὅτι δὲν τὰ ἡγάπα διότι τὴν ζωὴν εἰς πολὺ λεπτὰ τεμάχια διατέμνουσι.

Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

ὑπὸ ΔΙΚ. Π. ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ.

(Συνέχεια καὶ τέλος)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Π'.

Κατὰ τὸν χρόνον δὲ τοῦτον πῶς εἶχεν ὁ δυστυχὴς γέρων Michell ἐβάδιζεν ἡρέμα πρὸς τὸν τάφον. Ὁ ἱατρὸς Verneuil ἐπεσκέπτετο αὐτὸν καθ' ἐκάστην χωρὶς ἐν τούτοις νὰ δύναται νὰ τῷ ἐπαναφέρῃ τὴν σθεννομένην ζωὴν. Τὴν ἐπαύριον τῶν ἀρραβῶνων του, ὁ νέος ἱατρὸς ἐπεσκέφθη κατὰ τὸ σῶμα τὸν ναύτην. Ὁ γέρων ναύτης τὸν ὑπεδέχθη μετὰ μειδιήματος. Τόσον ἡγάπα τὸν Raoul ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐπέτρεψεν εἰς αὐτὸν νὰ θεραπεύῃ τὰς πληγὰς του! Ὀλίγον κατ' ὀλίγον διὰ τῆς γλυκειᾶς ἐπιρροῆς τοῦ νέου, ὁ ἀσθενὴς κατέστη κοινωνικώτερος καὶ αὐτοὶ δ' οἱ γείτονές του ἠδύναντο νὰ τὸν πλησιάζωσι τοῦ λοιποῦ χωρὶς νὰ φοβῶνται κακὴν ὑποδοχὴν.

— Ἐχετε τὸ ἦθος πολὺ εὐχαρι σήμερον, ἱατρέ, εἶπεν εἰς